

τῆς διαμονῆς αὐτῆς. Ἐνῷ οὕτως ὤχεϊτο, ἀπεκοιμήθη μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐγερθεῖσα ἠρώτησε τὸν ἡνίοχον ἂν ἐφώνησεν ὁ ἀλέκτωρ καὶ ἂν ὁ κώδων ἤχησεν. Λαβοῦσα δὲ παρὰ τοῦ ἡνίοχου καταφατικὴν ἀπάντησιν καὶ μαδούσα παρ' αὐτοῦ ἀκριβῶς τὸν τύπον τοῦ συμβάντος, διέταξε νὰ σταματήσωσιν ἐκεῖ. Τότε ἡ πριγκήπισσα καταβᾶσα ἀπὸ τοῦ ὀχήματος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοίλωμα τῆς ἐκεῖ ὑπαρχούσης φιλύρας, ἐνθα διήγαγε τὸν ὑπόλοιπον τριακονταπενταετῇ αὐ-

τῆς βίον ἐν μετανοίᾳ, οὐδέποτε ἐξελθοῦσα ἐξ αὐτῆς. Παρὰ τῇ φιλύρᾳ ταύτῃ ὠκοδομήθη βραδύτερον ἐκκλησία.

Τοιαύτῃ εἶναι ἡ ἀρχή, ἡ ἱστορία καὶ ἡ παράδοσις τοῦ κώδωνος, ὅστις καὶ σήμερον ἐτι προσκαλεῖ ἡμᾶς εἰς τὸν τόπον, ἐνθα βασιλεύει ἡ εἰρήνη, καὶ εἰς ὃν προπέμπει διὰ τῶν πενθίμων τόνων του τὴν ἀποχωρισθεῖσαν ἀπὸ τοῦ σώματος ψυχὴν, ἵνα εἰρηνικῶς ἐγκαταβιώσῃ ἐν τῇ αἰωνίῳ αὐτῆς κατοικητηρίῳ.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ὑπὸ Δρ. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ ΘΕΙΝΕΜΑΝΝΟΥ.

Μεγίστην ἀναμφιβόλως σπουδαιότητα δι' ἕκαστον φιλοσοφῶντα ἔχει ἡ παρατήρησις τῆς βαθμιαίας πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἐν τῇ σειρᾷ τῶν διαφόρων ζώων, διότι διὰ τῆς ἀκριβοῦς καὶ ἐπιμελοῦς ταύτης παρατηρήσεως δυνάμεθα νὰ λάβωμεν βαθυτέραν γνῶσιν τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

Ἡ εὐκίνητος φύσις τῶν πτηνῶν καθιστᾷ δυσχερῆ τὴν ἀκριβῆ παρατήρησιν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν βίου, ὅστις ἐν γένει φαίνεται σχετικῶς ὀλίγον ἀνεπτυγμένος· οὐχ ἥττον ὅμως ὑπάρχουσι καὶ μεταξὺ τῶν πτηνῶν εἶδη τινὰ καὶ ἄτομα, ἐν οἷς δυνάμεθα εὐχερῶς νὰ παρατηρήσωμεν βαθυτέραν τινὰ πνευματικὴν ἐνέργειαν. Ἀρκεῖ ἐνταῦθα νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς φιττακοὺς, οἵτινες πολλάκις τοσοῦτον προσοικειοῦνται τῷ ἀνθρώπῳ, ὥστε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ δύνανται νὰ ἀνυψωθῶσιν εἰς ἀνωτέραν τινὰ βαθμίδα πνευματικῆς ἐνεργείας καὶ ἀναπτύξεως. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα ὀλιγώτερον εὐφυῆ πτηνὰ δύναται ὁ ὀξύδερκῆς παρατηρητὴς νὰ διακρίνῃ λίαν ἀξιοπερίεργα χαρακτηριστικά, ὅταν ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ εὐρεθῇ εἰς στενοτέραν μετ' αὐτῶν συνάφειαν. Ἡ ἐπιμελὴς συλλογὴ τοιούτων παρατηρήσεων εἶναι ἀναμφιβόλως σπουδαιότατη διὰ τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς φύσεως τῶν πτηνῶν. Διὰ τοῦτο ἐθεώρησα καλὸν νὰ περιγράψω ἐν τῷ ἐπομένῳ διεξοδικώτερον ἰδίαν τινὰ παρατήρησιν, ἣν ἐποιήσαμην ἐπὶ τοῦ βίου των χελιδόνων.

Κατοικῶ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐν τινι πρότερον ἀμπελῶνι παρὰ τῇ Δρέσδῃ, ὅστις καίπερ κείμενος εἰς μικροτάτην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, εὐρίσκεται ὅμως ἐν ἡρεμωτάτῃ καὶ σχεδὸν παντελῶς ἀταράχῳ θέσει, εὐκταία παντὶ παρατηρητῇ τῆς φύσεως. Οὕτω, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων πτηνῶν, ἔχω κατ' ἔτος καὶ πολλὰ ζεύγη ἀγροδιαίτων χελιδόνων (*Hirundo rustica*), ἐξ ὧν ἄλλα μὲν ἐν τοῖς σταύλοις ἄλλα δὲ ἐν ἄλλοις διαιτητηρίοις κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς των. Ἐν ἔτει 1841 ἐξέπτη ἐκ τῆς φωλεᾶς νεοττιὰ πέντε νεαρῶν χελιδόνων κατὰ τὸν Ἰούνιον ἐν ὥρᾳ βροχῆς καὶ ψύχους. Καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτῶν ἐξηκολούθει νὰ βρέχῃ, οὕτως ὥστε αἱ χελιδόνες δὲν ἠδύναντο νὰ εὐρώσιν ἱκανὴν τροφήν. Οἱ νεοσσοὶ ἐκάθηντο ἐπὶ ἐνὸς κλάδου ἀκακίας ἐγγύτατα πρὸ τοῦ παραθύρου μου. Τὰ διατεταραγμένα πτερά καὶ αἱ κρεμάμεναι πτέρυγές των ἐμαρτύρουν ἱκανῶς τὴν ἐλλειπὴν των κατάστασιν, μία δὲ ἐκ τῶν μικρῶν τούτων χελιδόνων ὑποκύψασα εἰς τὴν πείναν ἔκειτο νεκρά ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Προσεπάθησα νὰ σώσω τὰς λοιπὰς. Συνέλαβον μετὰ πολλῆς δυσκολίας ὀλίγας κεκρυμμένας μίαις καὶ κώνωπας, ἠνέωξα ὀλίγον τὸ παράθυρον, καὶ ἀφήκα αὐτὰς τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. Τὰ πειναλέα πτηνὰ ἤρπασαν

ἀμέσως τὴν ποθητὴν τροφήν καὶ περιέμενον μετὰ πόθου νὰ ἀνοιχθῇ καὶ πάλιν τὸ παράθυρον. Ἡ ἀναζήτησις τῶν ὀλίγων κεκρυμμένων μυιῶν ἦτο δυσκολωτάτη, ἐν τούτοις κατάρθωσα νὰ σώσω τὰ δυστυχῆ πτηνὰ ἐκ τοῦ θανάτου τῆς πείνης, βραδύτερον δὲ ὁ διαυγὴς οὐρανὸς παρέσχεν αὐτοῖς δαψιλεστέραν τροφήν. Τὰ πτηνὰ ὅμως παρετήρησαν καλῶς, πύθεν ἐπῆλθεν αὐτοῖς ἡ σωτηρία καὶ βραδύτερον, ὅσάνκις εὐρίσκον ἀνοικτὰς τὰς θύρας, ἵπταντο εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκάθηντο εἰς τὰ παράθυρα, μέχρις οὗ κατὰ τὸ φθινόπωρον ἐπεχείρησαν τὴν μακρὰν αὐτῶν ἀποδημίαν. Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔαρ, ὅτε ἐπανέκαμψαν αἱ χελιδόνες εἰς τὴν χώραν, ἦλθε πρῶτα τινὰ μία χελιδὼν εἰς τὸ κεκλεισμένον ἐτι παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου καὶ προσπιταμένη ἐπανειλημμένως εἰς τὰς ὕλους τοῦ παραθύρου ἐφαίνετο προσπαθοῦσα νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχήν μου. Μόλις ἠνέωξα τὸ παράθυρον, εἰσῆλθε πετώσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἐρμαρίου καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῇ μετὰ μεγάλης εὐθυμίας καὶ ζωηρότητος, οὕτως ὥστε ἐξεπλάγην ἐπὶ τῇ ἡμερότητι τοῦ πτηνοῦ. Ἐκ τῶν πτερῶν συνεπέρανα ὅτι εἶχε μόλις ἐνὸς ἔτους ἡλικίαν, μοὶ ἐφάνη δὲ πιθανώτατον ὅτι ἦτο μία ἐκ τῶν χελιδόνων ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἔσωσα ἐκ τῆς πείνης τὸ παρελθὸν ἔαρ. Τὸ ἐσπέρας ἔκλεισα κατὰ τὴν συνήθειάν μου τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα τοῦ κοιτῶνος, χωρὶς νὰ σκεφθῶ καθόλου περὶ τῆς χελιδόνος. Ὅτε ὅμως βραδύτερον εἰσῆλθον μὲ τὸ φῶς διὰ νὰ κατακλιθῶ, ἡ χελιδὼν θαμβωθείσα ἤρχισε νὰ περυγίζῃ καὶ μετ' ὀλίγον ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἐσβεσα ἀμέσως τὸ φῶς, ἀφοῦ ἔλαβον τὴν χελιδόνα εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐκάθισα αὐτὴν ἐπὶ τῆς σανίδος ὑπὲρ τὸ παράθυρον. Ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου οὐδεμίαν ἔλαβε δυσάρεστον ἐντύπωσιν· τῇ ἐπομένῃ πρωτῇ, μόλις ἠνοιχθῇ τὸ παράθυρον, ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐπανῆλθεν ὅμως μετ' ὀλίγον καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῇ εὐφροσύνως, τὸ δὲ ἐσπέρας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν συνήθη θέσιν τῆς, ὅπως κοιμηθῇ. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸ δωμάτιον ἑτέραν χελιδόνα, ἣτις κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφοβεῖτο τὴν παρουσίαν μου, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐκάθισεν ὡσαύτως ἐπὶ τῆς σανίδος μετὰ τῆς συντροφου καὶ ἐκοιμήθη. Κατὰ τὰς πρώτας νύκτας ἀνεσοβοῦντο καὶ ἐπτερυγίζον, ὅσάνκις εἰσηρχόμην μὲ τὸν λύχνον ἀνημμένον, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐσυνείθισαν καὶ εἰς τοῦτο καὶ δὲν ἐταράσσοντο, ὅσάνκις ἔθετον τὸν λύχνον οὕτω πως ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι τὸ φῶς ἀπ' εὐθείας. Ἐπῆλθε ψυχρὸς καὶ βροχερὸς καιρὸς, καθ' ὃν δὲν ἠδύναντο νὰ πορισθῶσι τὴν τροφήν των, καὶ τὰ πτερά των ἀνεστατώθησαν. Συνελάμβανον μίαις διὰ λεπτοῦ τινος δικτύου καὶ ἀπέλυον αὐτὰς εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἐν ᾧ ἐκάθηντο τὰ πειναλέα πτηνὰ,

ἄτινα ἤρπαζον ἤδη ἀπλήστως τὴν βορὰν των. Ἀφοῦ δὲν εὗρισκον πλέον μυίας, ἐλάμβανον ἀράχνας καὶ ἄφινά αὐτὰς νὰ τρέχωσιν εἰς τὸν τοῖχον, μέχρις οὗ συναλαμβάνοντο καὶ κατεβροχθίζοντο ὑπὸ τῶν χελιδόνων. Μετ' οὐ πολὺ συνείθισαν τὰ ἤδη ἡμερωθέντα πτηνὰ, νὰ λαμβάνωσι τὴν τροφήν των ἀπὸ τῶν δακτύλων μου, ἰδίᾳ τὸ ἄρρεν. Τοιοῦτοτρόπως ἔτρωγον ἀρκετὰ μεγάλας χρυσαλλίδας, ὅτε δὲ τὰ ζωῦφια ταῦτα ἐξητλήθησαν καὶ ὁ πορισμὸς αὐτῶν κατέστη ἀδύνατος, παρῆχον αὐτοῖς μύρμηκας ὡς τροφήν, ἣν ἀσμένως ἐδέχοντο. Τοιοῦτοτρόπως ἀνέλαβον τὰς δυνάμεις καὶ τὴν προτέραν αὐτῶν ζωηρότητα, ἅμα δὲ ὁ καιρὸς ἐβελτιώθη, καὶ ἤρχισαν νὰ κτίζωσι τὰς φωλεὰς των. Οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου ἦσαν ἐπεστρωμένοι διὰ ταπίδων ἢ δὲ ξυλινῇ ὀροφῇ κεχρισμένη μετ' ἐλαιωτὸν χρῶμα, οὕτως ὥστε αἱ χελιδόνες μεθ' ὅλας αὐτῶν τὰς προσπάθειάς δὲν ἠδύναντο νὰ προσκολλησῶσι τοὺς μικροὺς πηλίνους βῶλους πρὸς οἰκοδομὴν τῆς καλιᾶς των. Ὅπως ἔλθω εἰς βοήθειάν των, ἔλαβον ἐκ τοῦ σταύλου κενὰς τινὰς φωλεὰς καὶ ἐτοποθέτησα αὐτὰς ἐπὶ σανίδων ἐν τῷ δωματίῳ. Μόλις ἐτελείωσα τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐδοκίμασαν ἀμφοτέραι αἱ χελιδόνες ἐκάστην τῶν φωλεῶν καὶ τέλος ἐξέλεξαν ὡς καταλληλοτέραν τὴν γωνιαίαν καὶ ἡμιστὰ ἐκτεθειμένην. Μετὰ ταῦτα ἐξῆλθον πρὸς ἀναζήτησιν ἀμμοκονίας καὶ πηλοῦ, ὅπως τελειοποιήσωσιν αὐτήν. Ἵνα διευκολύνω αὐτὰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἔδθηκα ἐπὶ τινος τραπέζης μαλακὸν πηλόν, μικρὰ κάρφη ἀχύρων, τρίχας ἵππου καὶ πτίλα, τῶν ὁποίων ἐποιήσαντο ἀμέσως χρῆσιν αἱ χελιδόνες καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπεράτωσαν τὴν οἰκοδομὴν των μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης τέχνης.

Ἐνῷ ἡ θήλεια χελιδὼν ἔμενεν ἐπιδάξουσα ἐν τῇ φωλεᾷ της, τὸ ἄρρεν ἦτο πλήρες ζωηρότητος καὶ εὐθυμίας. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἡγειρόμην ἐκ τοῦ ὕπνου μόλις πρὸ τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὥρας, καθ' ἣν τὸ ἄρρεν διετέλει ἐν ἡσυχίᾳ, ἐνῷ αἱ ἄλλαι χελιδόνες ἐν τῇ αὐλῇ ἐκελάδουν ἐν εὐθυμίᾳ. Ὅσάκις δὲν ἡγειρόμην κατὰ τὴν συνήθη ὥραν, ἤρχιζε νὰ κελαδῇ σιγά, ἂν δὲ ἔμενον ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον, ἐκελάδει δυνατώτερα ὅπως μὲ ἐξυπνίσῃ νὰ τῷ ἀνοίξω τὸ παράθυρον, διὰ τοῦ ὁποίου τότε ἐξίπτατο ταχὺ ὡς βέλος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου. Τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσιν τοῦ ταύτην δὲν ἐδείκνυε μόνον ἐν τῷ δωματίῳ, ἀλλ' ἐζήτηι καὶ ἐν ὑπαίθρῳ νὰ εὐρίσκηται ὅσον τὸ δυνατόν ἐγγύτερον εἰς ἐμέ. Μετέβαινον τότε καθ' ἐκάστην πρωΐαν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐπανηρχομένη οἶκαδε περὶ τὴν μεσημβρίαν. Κατὰ τὴν μετὰ βασίμ μου εἰς τὴν πόλιν μὲ συνώδευε πάντοτε εἰς μέγα διάστημα, ἄλλοτε μὲν διαγράφον ἐν τῇ πτήσει τοῦ ὠραιστατάς γραμμὰς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου, ἄλλοτε δὲ πλησίον τοῦ ἐδάφους παριπτάμενόν μοι καὶ κελαδοῦν χαρμωδῶς. Ἡ φωνὴ τοῦ ἦτο δυνατὴ καὶ διεκρίνετο τῆς τῶν λοιπῶν χελιδόνων, οὕτως ὥστε εὐκόλως ἠδυνάμην νὰ τὸ ἀναγνωρίσω καὶ μακρόθεν. Ὅσάκις ἐπέστρεφον ἐκ τῆς πόλεως, μὲ διέκρινεν ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως καὶ ἵπτατο πρὸς συνάντησίν μου, ἐκπέμπον συγχρόνως χαρμωδῶς κραυγὰς. Ἐνίοτε ἤμην ἀπηχολημένος μὲ ἄλλας σκέψεις καὶ δὲν ἠσθάνομην τὴν προσπέλασίν του. Τότε παρίπτατο ἐπανειλημμένως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου μέχρις οὗ ἐβεβαιούτο ὅτι τὸ παρετήρησα.

Ἐπὶ τέλους ἀπεμακρύνετο ταχέως ἀπ' ἐμοῦ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας, ἔνθα μετ' ὀλίγον εὗρισκον αὐτὸ ἐν τῷ δωματίῳ κελαδοῦν καὶ ἐκδηλοῦν παντοιοτρόπως τὴν χαρὰν του. Ὅσάκις εἶχον ἀσχολίαν τινὰ εἰς τὰ περίχωρα, μὲ ἀνεύρισκον ἐντὸς ὀλίγου, μοὶ προσελάλει ἢ ἐκαθέζετο ἐπὶ

τινος κλῶνος ἢ πασσάλου πλησίον μου καὶ ἐκελάδει. Πολλὰκις ἐδοκίμαζα νὰ κρυφθῶ ἀπαρτήρητος εἰς πυκνὴν τινα λόχμην, ἀλλὰ τὸ εὐφυὲς πτηνὸν μὲ ἀνεκάλυπτεν ἐντὸς ὀλίγου καὶ μοὶ ἐξέφραζε τὴν χαρὰν του. Συχνάκις ἵπτατο ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι, ἀλλὰ μόλις ἤκουε τὴν φωνὴν μου, κατήρχετο ἱπτάμενον ἐγγύτατα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου. Ὅσάκις διηρχόμην διὰ τινος δάσους, μὲ συνώδευε ἱπτάμενον ὑπεράνω τῶν δένδρων, μόλις δὲ ἐξηρχόμην εἰς ἀρχιὸν τι μέρος, ἐξεδήλου τὴν χαρὰν του κελαδοῦν μεγαλοφώνως καὶ πτερυγίζον πλησίον μου. Κατὰ τὸ θέρος ἐκεῖνο ἠσθάνετο καὶ ἔμεινα κλινῆρης ἐπὶ τινα χρόνον, οὕτως ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀφίνω τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ, χάριν ὅμως τῶν χελιδόνων μου ἀφῆκα μικρὸν τι ἀνοιγμα τοῦ ἐνὸς παραθύρου, μὲ τὸ ὁποῖον τὰ πτηνὰ ἦσαν εὐχαριστημένα. Ἀναρρώσας ἐπεχείρησα ταξιδιδιὸν τι εἰς τὰ λουτρά, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπανελθὼν περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, εὔρον τὰς φωλεὰς κενὰς. Αἱ χελιδόνες εἶχον ἤδη ἀποδημήσῃ.

Τὴν ἀνοιξὶν τοῦ ἐπομένου ἔτους, κατὰ τινα ὠραίαν πρωΐαν τοῦ Ἀπριλίου, εὕρισκόμενος εἰς τὸ ὑπαίθρῳ ἤκουσα ὑψηλὰ ἐν τῷ ἀέρι τὴν φωνὴν τῆς χελιδόνος μου, τὴν πρώτην φωνὴν χελιδόνος κατὰ τὸ ἔαρ τοῦτο. Μετ' ὀλίγον, ὅτε ἤκουσε τὴν ἐδικὴν μου φωνὴν, κατήλθεν ἐκ τοῦ ὕψους κελαδοῦσα εὐφροσύνως καὶ πτερυγίζουσα περὶ τὴν κεφαλὴν μου. Ἀλλὰ πάντες οἱ συγγενεῖς αὐτῆς εἶχον ἀπολεσθῇ, ὡς παρετήρησα περὶ τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἡ χελιδὼν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου ὅπως ἀναπαυθῇ καὶ ἔμεινε μόνη καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Ἀπειράριθμοι χελιδόνες συλλαμβάνονται κατὰ τὸ ταξιδιδιὸν των διὰ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης, ἰδίᾳ παρὰ τὰς ὄχθας λιμναζόντων ὑδάτων, καὶ τρώγονται κατ' ἔτος ὡς ἐξαιρετὸν ἔδεσμα. Ἐν γένει κατὰ τὸ ἔαρ ἐκεῖνο ἐπέστρεψαν ὀλίγισται χελιδόνες. Ἐκ τῆς αὐλῆς μου εἶχον ἀποδημήσῃ κατὰ τὸ φθινόπωρον ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα, καὶ ἐπέστρεψαν τὴν ἀνοιξὶν μόνον πέντε. Ἡ ἰδική μου χελιδὼν προσεπάθησεν ἐπανειλημμένως νὰ φέρῃ εἰς τὸ δωματίον ξέναν θηλείαν χελιδόνα, ἀλλ' ἐκ τούτων ἄλλαι μὲν ἐφοβοῦντο νὰ εἰσελθῶσιν, ἄλλαι δὲ εἰσερχόμεναι δὲν εὐηρεστοῦντο νὰ μείνωσιν. Ὡς ἐκ τούτου ἔμεινε τὸ προσφιλές μοι πτηνὸν ὀλόκληρον τὸ θέρος ἐκεῖνο μεμονωμένον παρ' ἐμοῦ καὶ ἐντελῶς εἰς ἐμὲ ἀφωσιωμένον. Ἐσπέραν τινὰ εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά μου ἤρχισε νὰ κελαδῇ μετ' ἐκτάκτου ζωηρότητος. Ἐξέλαβον τὸ ἄσμά του ὡς ἀποχαιρετισμὸν καὶ δὲν ἠπατήθην, διότι πράγματι τὴν ἐπομένην πρωΐαν πᾶσαι αἱ χελιδόνες τῶν περιχώρων, καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ἰδική μου, ἐγένοντο ἄφαντοι.

Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 1844, μετὰ τῶν πρώτων χελιδόνων τοῦ ἔαρος τούτου, ἐπανῆλθε καὶ ἡ ἰδική μου ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἀποδημίας καὶ πτερυγίζουσα παρὰ τὸ κεκλεισμένον παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου ἐζήτηι εἰσοδόν· ἀνοιχθέντος τοῦ παραθύρου εἰσῆλθεν ἐκδηλοῦσα ὡς συνήθως τὴν χαρὰν της ὅτι μὲ ἐπανεῦρε. Τὴν φορὰν ταύτην εὗρισκετο ἐν τῇ πλήρει αὐτῆς ὠραιότητι· τὰ πτερά της ἔστιλβον, ἄνω μὲν γλαυκὰ καὶ ἰοειδῆ, κάτω δὲ ἐρυθρῶπά· εἶχε μακροτάτην διχαλωτὴν οὐράν, ἡ δὲ φωνὴ της ἦτο ἡχηροτέρα καὶ καθαρωτέρα. Εἶχεν ἐπιστρέφῃ μεθ' ἐνὸς μόνου ἄλλου ζεύγους χελιδόνων τῆς αὐλῆς μου, ἡδὴ δὲ ἀνεφύη σφοδροτάτη διαμάχη μεταξὺ τῶν δύο ἀρρένων περὶ τῆς θηλείας. Ἡμέραν τινὰ ἀπεζήτησα καὶ τὰς τρεῖς ὁμοῦ, ἡ δὲ ἰδική μου ἔμεινε καὶ τὴν νύκτα ἔξω, οὕτως ὥστε ἐφοβούμην δυστύχημά τι. Τὴν τρίτην ὅμως ἡμέραν ἐπανῆλθον καὶ αἱ τρεῖς, φέρουσαι ἀκόμη ἐν ζεύγος χελιδόνων, τὸ ὁποῖον διὰ

ζωηροτάτων κινήσεων και κελαδημάτων προσεπάθουν να εισαγάγουν εις τὸ δωμάτιον. Πρὸ πάντων ἡ ἰδική μου προσεπάθει παντοιοτρόπως νὰ εισαγάγῃ τὴν θήλειαν χελιδόνα εἰς τὸ οἰκητήριόν της. Αὕτη ὅμως προὔτιμησε τὸν σταῦλον καὶ ἐγκαθιδρύθη εἰς τινὰ ἐκεῖ εὐρισκομένην φωλεάν. Ἡ ἰδική μου χελιδὼν ἐπέμενε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν θήλειαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀφοῦ ὅμως πᾶσαι αὐτῆς αἱ προσπάθειαι ἔμειναν ἄκαρποι, ἠναγκάσθη νὰ μετοικήσῃ καὶ αὕτη εἰς τὸν σταῦλον. Ἐνταῦθα ὅμως ἔμενε, μέχρις οὗ ἡ θήλεια ἐκαθέζετο ἐπὶ τῶν ὠνών της, εἴτα δὲ ἐπανήρχετο πρὸς ἐμέ. Καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ δὲν παρέλειπε νὰ μὲ ἐπισκέπτηται ἀπὸ

καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ νὰ μοι κελαδῇ τὰ ἄσματά της. Ἡμέραν τινὰ ἔμεινε ἡ χελιδὼν μου ὅλην τὴν νύκτα παρ' ἐμοί, τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν ἔφερεν ὅλην της τὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκελάδει ἀκαταπαύστως καὶ ζωηρῶς. Ἀμέσως ἐνόησα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄσματος της, καὶ κατελήφθη ὑπὸ θλιβεροῦ τινος προκασιδήματος. Ὅστις ἀγαπᾷ, φοβεῖται, ἐγὼ δὲ προησθάνομην ὅτι δὲν θὰ ἐπανεβλεπον πλέον τὸ ἀγαπητὸν πτηνόν, ὅπερ ἤδη μὲ ἀπεχαιρέτιζεν.

Τὸ ἔαρ ἐπανεκάμφε καὶ μετ' αὐτοῦ αἱ χελιδόνες. Ἀλλ' ἐγὼ εἰς μάτην ἐνέτεινόν τὰ ὦτα, μήπως ἀκούσω τὴν γνωστήν φωνὴν τῆς ἰδικῆς μου χελιδόνος.

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΝΑΥΤΟΥ.

Δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη φανταστική δύναμις, ὅπως φαντασθῇ τις τὰ αἰσθήματα ὑφ' ὧν κατέχεται ἐκεῖνος, ὅστις ἐν τῇ λέμβῳ τοῦ ἀεροστάτου εὐρισκόμενος ἐν ἀπελπιστικῇ ἐρημίᾳ, εἰς καταπληκτικὰ ὕψη αἰωρούμενος, ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου ὀρμητικῶς φερόμενος ἀνέρχεται διηνεκῶς εἰς ὀλονὲν μεγαλῆτερα ὕψη.

Μόλις εἶχεν ἀποχαιρέτισή τοὺς φίλους του ὁ ἀεροναύτης κύριος Λουδοβίκος, ὅτε τὸ ἀερόστατόν του „ἡ πριγκίπισσα Γουλιελμίνη“ ὡς ἀστραπὴ ταχὺ ἀνυψώθη εἰς τοὺς αἰθέρας. Ὁ νεφελοπόρος ἐπηύξησε τὴν ταχύτητα τοῦ ἀεροστάτου, καταρρίψας ἀπὸ τῆς λέμβου βαρύν τινὰ σάκκον ἄμμου. Μετ' οὗ πολὺ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὰ ὄμματα τῶν θεατῶν.

... Ἡδὴ ἡ γῆ καὶ πάντα τὰ ἐπ' αὐτῆς φαίνονται εἰς τὸν αἰθεροπόρον ὡς ἄψυχος, νεκρὸς ὄγκος. Τὸ ὑψόμετρον δεικνύει ἤδη ἐν τῇ λέμβῳ 300) μέτρα καὶ τὸ ἀερόστατον ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναβαίνει εἰς αἰετοεὶς μείζονα ὕψη. Ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ὁ παράτολμος ἀεροναύτης εὐρίσκει τὸ ὕψος καταπληκτικῶς μέγα καὶ ἀρπάζει τὸ ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου κρεμάμενον σχοινίον ὅπως διενεργήσῃ τὴν κατάβασιν.

Ἐλκεῖ τὸ σχοινίον μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ ἀεροναύτης γίνεται κάτωχρος, τὸ αἷμά του παγώνει ἐκ τοῦ φόβου, καὶ αἱ χεῖρές του ἀφίνουσαι τὸ σχοινίον καταπίπτουσι τρέμουσαι. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀκίνητοι ἀτενίζουσι τὸν πυθμένα τῆς μικρᾶς λέμβου, ἥτις τὸν βαστάζει, ἀλλ' αἰφνης ἡ ὁρμὴ τῆς ζωῆς ἐπανερχεται καὶ τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως παρέχει αὐτῷ νέας δυνάμεις. Ἀρπάζει ὡς μαινόμενος τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταλαντευόμενον σχοινίον καὶ κρεμάται ἀπ' αὐτοῦ μὲ ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Τρίζων τοὺς ὀδόντας προσπαθεῖ δι' ἰσχυρᾶς ὀκλῆς νὰ τὸ καταβιβάσῃ, ἐνῶ ἀπελπισμοῦ ἀραὶ ἐξέρχονται τῶν πελιδνῶν χειλέων του. Εἰς μάτην! Θρόμβοι ψυχροῦ ἰδρώτος καταρρέουσιν ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ τῶν κάτωχρων παρεῶν του, ὁ λαϊμός του συσφίγγεται, καὶ τὰ εὐρέα στέρνα του ὀγκοῦνται καὶ καταπίπτουσιν ὑπὸ τοῦ ἄσματος καὶ τῆς ἀγωνίας. Ἀποβάλλων ἐπὶ τέλους πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας ἀφίνει τὸ σχοινίον καὶ ἀτενίζει ἀπὸ τῆς λέμβου πρὸς τὰ κάτω. Τὸ ἀπέραντον βάθος τρομάζει τὸν δυστυχῆ, ὅστις ἀποσύρει μετὰ φρίκης τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς λέμβου καὶ κρατεῖται στερεῶς, ὅπως μὴ καταπέσῃ λιποψυχῶν.

Τοιοιτοτρόπως, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς λέμβου καὶ κρατούμενος μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς, ἀτενίζει μὲ εὐρέως ἠνεωγμένους καὶ προεξέχοντας ὀφθαλμοὺς τὸν ἀπέραντον ὁρίζοντα, ὅστις ἐκτείνεται πανταχόθεν ἀνευ

ὁρίων πέραν αὐτοῦ, καὶ βραδέως ὑπαισέρχεται ἐν αὐτῷ ἡ συναισθήσις, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον σωτηρία. Αἱ δυνάμεις του ἐκλείπουσιν, ἡ ἀνκισθηρὰ καταλαμβάνει αὐτόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείονται, τὰ μέλη του τρέμουσι, ῥίγος θανάτου καλύπτει αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, αἱ χεῖρές του χαλαροῦνται καὶ ὁ δυστυχῆς πίπτει ἀναίσθητος εἰς τὸν πυθμένα τῆς λέμβου.

Τὸ ἀερόστατον ἀναβαίνει πάντοτε ὑψηλότερα!

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ ἀεροναύτης ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅσμη ἀερίου πληροὶ τὴν λέμβον. Μία ἐκ τῶν συμπαρηλφθεισῶν περιστερῶν ἀποθνήσκει ἐξ ἀσφυξίας ἐν τῷ κιβωτίῳ, ἐν ᾧ κρατεῖται αἰχμάλωτος. Ὁ ἀεροναύτης λαμβάνει νέον, ἀπελπιστικὸν θάρρος. Καταβαλὼν ὅλας τὰς δυνάμεις ἐγείρεται καὶ προβάλλει τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς τοῦ πλοιαρίου. Τοιοιτοτρόπως κρέμαται, μᾶλλον νεκρὸς ἢ ζῶν, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μέχρις οὗ ὁ δροσερὸς ἀὴρ ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν δύναμιν τῶν αἰσθήσεων. Τὸ μεταξωτὸν ὕφασμα τοῦ ἀεροστάτου εἶνε τεταμένον ὡς κέλυφος ὠοῦ.

Τὰ λεπτότατα στρώματα τοῦ ἀέρος δὲν παρέχουσι πλέον ἀρκοῦσαν ἀντίστασιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πίεσιν τοῦ ἀερίου, ὅπερ ἐκτείνεται ἤδη ἰσχυρῶς. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν αὐξάνει ἡ ταχύτης, μεθ' ἧς τὸ ἀερόστατον ἀναβαίνει. Ὁ ἀπηλπισμένος ἀεροναύτης ἐνδυμεῖται ἤδη μετ' ἐκτάκτου ζωηρότητος τὴν σύζυγον, τὰ τέκνα, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους, οἵτινες περιμένουσι τὴν ἐπιστροφὴν του. Δάκρυα μινύονται μὲ τὸν ἰδρῶτα, τὸν καταρρέοντα ἀπὸ τοῦ προσώπου του. Μὲ διπλάσιαν δύναμιν ἐγείρεται ἐν αὐτῷ ἐκ νέου ἡ ὁρμὴ τῆς ζωῆς.

Δράττεται καὶ πάλιν τοῦ σχοινίου καὶ „βοήθεια! βοήθεια!“ ἡχοῦσιν οἱ αἰθέριοι χώροι. Ἐντρομος ἀφίνει τὸ σχοινίον καὶ στρέφει πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ βλέμμα. Ἐνόμισεν ὅτι ἄλλος τις εἶχε φωνάξῃ πρὸς βοήθειαν· τόσον πολὺ μετέβαλεν ὁ φόβος τὴν φωνὴν του, ὥστε δὲν τὴν ἀναγνωρίζει πλέον. „Βοήθεια! Βοήθεια!“ φωνάζει καὶ πάλιν μὲ φρικαλέας κραυγὰς, ἀλλὰ μόνον ἡ ἡχὴ τῶν νεφελῶν τῷ ἀποκρίνεται μὲ τὰς ἰδίας του λέξεις — καὶ ὀλονὲν ὑψηλότερα ἀναβαίνει τὸ ἀερόστατον.

Ὑπολογίζει καθ' ἑαυτόν, πόσος χρόνος εἰσέτι θὰ παρέλθῃ μέχρις οὗ διαρραγῇ τὸ ἀερόστατον, καὶ εἴτα λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὸ ρεβύλβερὸν του, ὅπως περατώσῃ τὴν ἀγωνίαν του. Στρέφει καὶ πάλιν τὸ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω καὶ διακρίνων μόλις εἰς τὸ ἀχανὲς τὴν γῆν, ἐφ' ἧς κατέλιπε πᾶν ὅ,τι εἶχε προσφίλῃς καὶ ἀγαπητὸν, ἀρχίζει νὰ κλαίῃ ὁ δυστυχῆς ὡς μικρὸν παῖδιον. Ἐκπέμπει κραυγὰς ὀδύνης, τύπτει